
Orzecznictwo Wyższej Komisji Dyscyplinarnej

Palestra 17/9(189), 88-90

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

WYROK Z DNIA 10 LISTOPADA 1972 R.

(II KR 187/72) *

Zarzut obrońcy z urzędu oskarżonego dotyczący niezasądzenia wynagrodzenia za obronę z urzędu dla zespołu adwokackiego jest ustawowo niedopuszczalny w rewizji oskarżonego. Rewizja oskarżonego może skarżyć jedynie rozstrzygnięcia naruszające prawa oskarżonego lub szkodzące jego interesom (art. 374 § 3 k.p.k.). Obrońca oskarżonego może przed-

siębrać czynności procesowe jedynie na korzyść oskarżonego (art. 77 § 1 k.p.k.). Niedopuszczalna jest zatem czynność procesowa obrońcy zmierzająca przez zarzuty rewizyjne do pogorszenia sytuacji oskarżonego w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach. Czynność taka przekraczałaby też określone ustawą granice rewizji oskarżonego.

* Teza wyroku opublikowana została w „Orzecznictwie Sądu Najwyższego” Prokuratury Generalnej z 1973 r. nr 4-5, poz. 53 (w dziale Orzecznictwo karne).

ORZECZNICTWO WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

ORZECZENIE
WYŻSZEJ KOMISJI DYSCYPLINARNEJ

z dnia 19 maja 1973 r.

(WKD 15/73)

Zwłoka ze strony adwokata w regulowaniu zobowiązania pieniężnego, co doprowadziło do procesu cywilnego i postępowania egzekucyjnego przeciwko temu adwokatowi, stanowi ciężkie uchybienie godności stanu adwokackiego.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna, po rozpoznaniu w dniu 19 maja

1973 r. sprawy adw. AB wskutek odwołania obwinionego od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej w X z dnia 10 lutego 1973 r. sygn. akt KD 1/73, na podstawie § 43 pkt 1, § 54 ust. 1 i 2 lit. b) i ust. 3 oraz § 55 ust. 1 rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego

przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim (Dz. U. z 1965 r. Nr 2, poz. 7)

i. utrzymała w mocy zaskarżone orzeczenie, uznając wymierzoną obwinionemu karę pieniężną za karę dodatkową;

2. obciążyła obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej za II instancję w kwocie złotych 600.

Uzasadnienie

Wojewódzka Komisja Dyscyplinarna Izby Adwokackiej w X orzeczeniem z dnia 10.II.1973 r. w sprawie KD 1/73 uznała adw. AB za winnego naruszenia zasad godności (art. 93 ust. 1 u.o.u.a.) przez to,

„że w 1972 r. w I nie uregulował swoich zobowiązań pieniężnych, mianowicie nie spłacił pożyczki zaciągniętej u ob. CD, i że mimo prawomocnego wyroku sądowego, zasądzającego od niego solidarnie z żoną E na rzecz ob. CD kwotę 6.900 zł z procentami i kosztami (wyrok Sądu Powiatowego w Z, sygn. akt C 212/72), dopuścił do postępowania egzekucyjnego przed komornikiem Sądu Powiatowego w I (sprawa Km 325/72)”,

i skazała go za to z mocy art. 94 ust. 1 pkt 2 u.o.u.a. na karę dyscyplinarną nagany oraz karę pieniężną w wysokości 3.000 zł, a na podstawie § 54 ust. 2 lit. b) rozp. Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.XII.1964 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego przeciwko adwokatom i aplikantom adwokackim obciążyła go kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej w kwocie 600 zł.

Od tego orzeczenia odwołał się obwiniony, który:

1) powołał się na Komentarz do Przepisów o adwokaturze (Wydawnictwo Prawnicze 1969 r.), mianowicie na wywody pod art. 93 pkt 4, z

których wynika, że „jeśli chodzi o naruszenie przez adwokata przepisu prawa nie zagrożonego sankcją karną, to gdy w dodatku nie ma ono związku z pracą zawodową adwokata, tylko wyjątkowo może stanowić podstawę do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego” i twierdzi, iż sytuacja, jaka jest rozpatrywana w sprawie niniejszej, takiego wyjątku nie stanowi;

2) uważa, że wierzytelność ob. CD jest osobistym długiem żony obwinionego;

3) wnosi — na podstawie przytoczonych zarzutów — o uniewinnienie go od przypisanego mu czynu.

Wyższa Komisja Dyscyplinarna zważyła, co następuje:

Odwołanie obwinionego jest niezasadne. Obwiniony nie kwestionuje ani faktu zaciągnięcia pożyczki u ob. CD w wysokości 10.000 zł, ani też okoliczności, że miało to miejsce w Zespole Adwokackim Nr 1 w I po wypłaconiu pokrzywdzonemu należności za pracę wykonaną w tymże Zespole, natomiast twierdzi, że pożyczkę tę zaciągnęła wyłącznie jego żona; ponadto polemizuje on ze swobodną oceną Wojewódzkiej KD, która dała wiarę zeznaniom pokrzywdzonego, iż pieniądze wpłacił do rąk obwinionego.

W związku z tym Wyższa Ko-

misja Dyscyplinarna stwierdza, że ustalenia Wojewódzkiej KD są prawidłowe, do kwestionowania zaś wiarygodności zeznań pokrzywdzonego brak jest — w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego — jakichkolwiek podstaw. Zresztą gdyby nawet przyjąć, że pokrzywdzony wręczył pieniądze żonie obwinionego, to sam fakt, że miało to miejsce w Zespole Adwokackim w obecności adw. AB oraz bezpośrednio po wypłaceniu pokrzywdzonemu przez ten sam Zespół należności za wykonaną pracę, jest wysoce naganny, jako naruszający zasady godności.

Niezależnie od powyższego należy podnieść jeszcze następujące, bezsporne fakty i okoliczności, mające istotne znaczenie w niniejszej sprawie, a mianowicie:

- że Sąd Powiatowy w Z zasądził od obwinionego i jego żony solidarnie na rzecz pokrzywdzonego kwotę 6.900 zł z tytułu zaciągniętej i nie spłaconej pożyczki;
- że komornik Sądu Powiatowego w I wdrożył przeciw-

ko obwinionemu postępowanie egzekucyjne o tę kwotę (z 8% i kosztami sądowymi);

- że obwiniony — mimo takiej sytuacji — nie zwrócił długu.

Zdaniem Wyższej Komisji Dyscyplinarnej zwłoka ze strony adwokata w regulowaniu zobowiązania pieniężnego, co doprowadziło do procesu cywilnego i postępowania egzekucyjnego przeciwko temu adwokatowi, stanowi ciężkie uchybienie godności stanu adwokackiego. A jeśli się przy tym zważy ponadto, że obwiniony był już karany dyscyplinarnie 3-miesięcznym zawieszeniem w czynnościach zawodowych i naganą, to wymierzoną mu karę nagany oraz karę pieniężną należało uznać za współmierną do stopnia jego winy i dlatego orzeczono jak w sentencji.

Obciążenie obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w formie opłaty zryczałtowanej znajduje uzasadnienie w przepisach powołanych w orzeczeniu.